

вѣдъ значи смъртъ! Но ако заслужаамъ любовта ви, елате съ мене да ме научите на вашата истина. Вие тамъ ще бждете въ по-голѣма безопасностъ въ тѣлпата, отколкото азъ самъ, — ще можете да проповѣдвате вашето учение между самитѣ придворни на цезаря. Казватъ, че Актея е християнка, па и между самитѣ преторианци има християни, защото азъ самъ видѣхъ, какъ войницитѣ прѣклонихъ колѣнитѣ прѣдъ тебе, Петре, при Номентанскитѣ врата. Въ Антий азъ имамъ вила, въ която, до двореца на Нерона, ще се събираме да слушаеме вашето учение. Главкъ ми казваше, че вие зарадъ една душа сте готови да идете на край свѣта, и азъ ви моля да направите и за мене това, което сте направили зарадъ тия, за които сте дошли тука отъ Юдея, — направѣте ми тая милостъ и не напуцайте душата ми!

Тѣ, като чухъ това, почнахъ да се съвѣтватъ, като се зарадвахъ отъ мисълта за побѣдата на тѣхното учение и за значението, което ще има за язическия свѣтъ обръщаньето на единъ ближень Августовъ патриций и потомкъ на една отъ най-старитѣ римски фамилии. Тѣ наистина бѣхъ готови зарадъ една душа да идтъ на край свѣта и слѣдъ смъртъта на учителя си не правѣхъ нищо друго, та затова не имъ минъ дори прѣзъ ума да даджтъ отрицателень отговоръ. Но Петъръ бѣше въ това врѣме пастирь на цѣлото нство и за това неможеше да иде, тогава Павелъ, който скоро бѣше се върнѣлъ отъ Ариций и Фрегелъ и отново се готвѣше пакъ да пътува за Истокъ, за да посѣти тамошнитѣ храмове и да ги оживи съ по-голѣмо усърдие, съгласи се да придружи младия трибунъ въ Антий, отъ дѣто бѣше лесно да намѣри корабъ за Гърция.

Макаръ Виниций да се угорчи, че Петъръ, комуто той толкова бѣше задълженъ, не ще го придружава, но поблагодари за съгласието, и послѣ се обърнъ къмъ стария апостолъ съ слѣдната молба:

— Понеже знаѣхъ жилището на Лигия, — каза той, — азъ бихъ могълъ самъ да идъ да я попитамъ, ще се съгласи ли да стане моя жена, ако душата ми стане християнска, но азъ прѣдпочитамъ да помоляъ тебе, апостоле: позволи ми да се видъ съ нея, или ти самъ ме заведи при нея. Азъ не знаѣхъ колко врѣме ще ми се случи да прѣстожъ въ Антий, и помнѣте, че при цезаря никои не е увѣренъ въ утрѣшния день. Менѣ вече и Петроний ме прѣдупрѣди, че не ще бждж тамъ съвсѣмъ въ безопасностъ. Та позволѣте ми да я видъ, да наситѣхъ очитѣ си отъ вида ѳ, да я распитамъ, забравила ли е злото, което ѳ направихъ и иска ли да раздѣли съ мене моето добро.